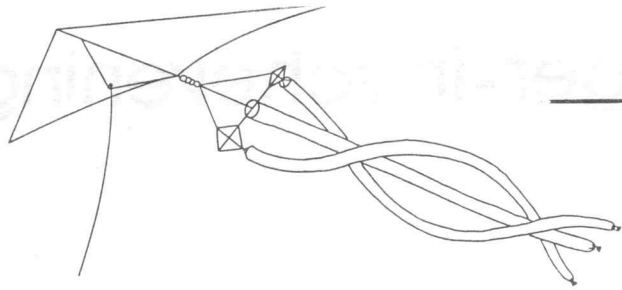

brief uit amerika

2 oktober 1986, Virginia

Ondanks dat het met een Zuidelijk windje hier tussen de uitlopers van de Apalachiërs nog behoorlijk warm is (30°C), komt duidelijk de winter naderbij. Bij iedere windvlaag vliegen ontelbare bladeren van de bomen en het kronkelige landweggetje waarover we fietsen verandert gestaag in een knisperend tapijt. Dat betekent dat we al haast een jaar onderweg zijn, de hoogste tijd om zoals beloofd te vermelden hoe het met de vliegers is vergaan. (zie VLIEGER nrs. 2,3,4 en 5/86).

Voor de Delta is het avontuur van korte duur geweest; vliegerend vanaf het voordek maakte het schip waarmee we naar Texas voeren een plotse merkwaardige rolbeweging. Het vliegeretouw kwam even slap te hangen, de Delta nam een snoekduik tussen de vliegende vissen door en was binnen een paar tellen verdwenen. De eerste stuurman had me nog zo gewaarschuwd vooral op te passen tijdens het doorkruisen van de Bermuda driehoek, maar wie gelooft daar nu nog in?

Na afloop van de eerste fietsetappe, Texas - California was de fietskar al in zo verregaande staat van ontbinding, dat besloten werd hem in Los Angeles achter te laten en verder te trekken met slechts fietstassen en alles wat er op de bagagedragers past. Er moesten twee vliegers afvallen; de Parafoil aangezien die slechts gebruikt werd om natte kleren aan te drogen en, omdat er twee van waren, een Genki.

Gedurende het verdere verloop van de tocht zijn de twee overgebleven vliegers druk gebruikt; de Genki met kamera vloog o.a. in Death Valley vanaf zo'n 100 m onder zeenivo over de zinderende zoutvlaktes, in South Dakota over de bizarre Badlands en in Iowa over eindeloze maisvelden. De Pelybox kreeg het zwaar te verduren in turbulente wind boven de Grand Canyon van Arizona, op ruim 3000 m aan de rand van Bryce Canyon in Utah, boven dorpjes in de prairie van Wyoming, Nebraska etc.

Maar de fietsen waren nog steeds te zwaar beladen en weldra zakte ik in de buurt van Niagara door m'n achterwiel. Bijna werd besloten om alle spullen weg te doen, we stuurden uiteindelijk slechts de Genki een half jaartje vooruit aangezien die ruimschoots het zwaarste was.

Zodoende kwamen we maar met een enkele

vlieger bij het vliegerfeest van de Maryland Kite Society aan. De lokatie, Ocean City heeft een beetje de sfeer van Scheveningen, een kilometers lange boulevard, terrasjes, souvernirwinkels en een schitterende vliegerwinkel. De "Kite Loft" is gevestigd in een gerenoveerd victoriaans pand pal aan het strand. Er was een hoop indrukwekkend spul aanwezig op het vliegerfeest. Een gigantische parafoil voor een recordpoging gewichtsheffen, helaas was daar de wind niet sterk genoeg voor; toch trok de foil nog met speels gemak een gigantisch 15 m lang 3 m doorsnee roterend windanker omhoog. Verder zijn ingenaaide vliegers erg populair, geen ander land is zo patriotisch als Amerika, je ziet dus talloze ingenaaide Stars en Stripes. Natuurlijk ook stuntvliegers; de nieuwste mode zijn de zogenaamde Hawaaiërs, akelig snelle en peperdure delta-achtige racemonsters. Er werden wat aardige stunts uitgehaald waarvan de leukste is het vliegeren met dubbel lange stuurlijnen die halverwege door een in de grond verankerde ring lopen, zodat je eens ergens anders kunt gaan staan om te sturen, pal onder de vliegers b.v. met een appel op je hoofd.

Ondertussen was er ook een nieuw "wereld"-record verzonnen; 's-werelds grootste stuntvlieger maar het gedrocht van 4 bij 6 m bleek niet zo erg controleerbaar.

Een ander wereld record dat een aanval overleefde was het Japanse record van 5000 vliegers aan een lijn. Zesduizend vliegers waren klaar en een koppelsysteem om ze in treintjes van een paar honderd aan een hoofdlijn te koppelen, helaas - en dat zal je alleen in Amerika overkomen - de organisator kon geen vrije dag krijgen!

Het sierlijkste wat er die dag te zien was speelde zich ergens aan de rand af. Iemand had achter zijn Delta een lange tunnelstaart gehaakt met aan de voorkant een roterende arm voorzien van windvanen aan de uiteinden en nu komt de truuk, aan iedere tip van de windvanen was wederom een lange tunnelstaart gekoppeld die in een sierlijke spiraal rondom de centrale staart heen wendelde, werkelijk geniaal.

Al met al een geslaagd vliegerfeest en we fietsen weer vrolijk verder.

Groeten van

michèle en nop